

Arrest

nr. 337 883 van 16 december 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2025 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 31 januari 2025 waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekster verklaart dat zij in Albanië bedreigd werd door vrienden van haar ex-vriend. Zij geeft tevens aan dat zij leukemie heeft en zij omwille van de bedreigingen geen goede zorgen kon krijgen in Albanië; als zij naar het ziekenhuis ging werd zij telkens gevolgd en bedreigd.

3.1. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster in casu niet slaagt. Zij toont niet aan dat het haar met betrekking tot de problemen met haar ex-vriend en zijn vrienden aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Zij maakt om deze reden geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 5 december 2023, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten maatregelen nemen/hebben genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Voorts blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekster waarbij zij aangeeft dat er naast de (genomen) maatregelen ook een mentaliteitsverandering moet komen en zij onder meer verwijst naar corruptie teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel te nemen, kan niet doen besluiten dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de Albanese overheid allerhande inspanningen doet en daadwerkelijk en effectief optreedt tegen corruptie. Dat corruptie in Albanië nog steeds wijdverspreid is en dat er nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende van zijn arresten, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster, los van het feit dat heden recentere landeninformatie voorligt nu de geciteerde arresten dateren tussen 2008 en 2014, niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen en waar sprake was van bloedwraak, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Het betoog van verzoekster is dan ook niet van die aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Zo heeft zij in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van de bedreigingen. Haar verklaring dat zij dit niet deed omdat haar ex-vriend en zijn vrienden connecties hebben met de politie en de overheid, overtuigen niet en kan haar nalaten niet rechtvaardigen. De commissaris-generaal zet in dit verband op goede gronden uiteen: "Er werd u gevraagd welke vrienden van uw ex-vriend u precies bedreigden, welke connecties uw ex-vriend en zijn vrienden precies hebben bij de Albanese politie en overheid en hoe ze die connecties zouden kunnen aanwenden om u de toegang tot bescherming te ontzeggen (verzoek om inlichtingen, vraag 4, 6 en 7). U bezorgde het CGVS echter geen informatie over deze elementen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat uw ex-vriend en zijn vrienden uw toegang tot bescherming in Albanië in de weg stonden of zouden staan. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Voor het overige blijkt uit niets dat u op enige andere manier uw rechten en beschermingsmogelijkheden in Albanië trachtte af te dwingen (verzoek om inlichtingen, vraag 9; vragenlijst CGVS, vraag 5)."

Door louter de volharden dat deze vrienden connecties hebben met de autoriteiten, brengt zij geen concrete elementen bij die deze pertinente bevindingen weerleggen of ontkrachten.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoekster niet dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet concreet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt en slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

3.3. Wat betreft verzoeksters verklaringen dat zij aan leukemie lijdt en hier in België behandeld wordt, stelt de commissaris-generaal terdege dat uit niets blijkt dat zij om redenen gelinkt aan de Vluchtelingenconventie of aan de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer onvoldoende toegang zal hebben tot de beschikbare verzorgingsmogelijkheden in Albanië.

Verzoekster stelt dan wel dat de vrienden van haar ex-vriend haar de toegang tot het ziekenhuis en gezondheidszorgen belemmeren, echter de Raad herinnert eraan dat zij voor wat betreft deze problemen beroep kan doen op bescherming door de Albanese overheid. Zij brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij, mits het zetten van de nodige stappen en daadwerkelijk bescherming te zoeken bij de Albanese autoriteiten, de vrienden van haar ex-vriend haar nog steeds de toegang tot het ziekenhuis zouden belemmeren. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Albanië een reëel risico bestaat dat zij verstoken zou blijven van de benodigde medische zorgen.

3.4. Voorts voert verzoekster geen concreet verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar neergelegde documenten. Deze vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien het door verzoekster niet dienstig wordt aangevochten, onverminderd overeind.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 31 oktober 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster volhardt in haar standpunt dat zij bescherming behoeft vanwege de Belgische overheid: de problemen in Albanië zijn algemeen gekend en ter plaatse bestaan er “weinig” mogelijkheden om hiertegen bescherming te verkrijgen. Ook voor wat betreft haar medische behandeling zijn de opties er beperkt, reden waarom zij in België een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 heeft ingediend. Deze aanvraag is nog in behandeling.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

Verzoekster herhaalt ter zitting eerder afgelegde verklaringen en haar argumenten in het verzoekschrift waar zij voorhoudt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen geen aanspraak kan maken op bescherming

van de Albanese autoriteiten. In de punten 3.1 en 3.2 van voormelde beschikking wordt hierop geantwoord en wordt besloten dat verzoekster in haar individuele, specifieke situatie niet aantoonde dat het haar met betrekking tot de door haar aangevoerde problematiek aan nationale bescherming ontbreekt. Door louter te volharden in haar relaas, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Waar zij, wat betreft haar medische behandeling, nog stelt dat de opties in Albanië beperkt zijn, stelt de Raad vast dat zij dit in haar verzoekschrift nooit heeft opgeworpen. De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

In haar verzoekschrift voerde verzoekster enkel aan dat de vrienden van haar ex-vriend haar de toegang tot het ziekenhuis en gezondheidszorgen belemmeren. In punt 3.3. van de beschikking wordt dit argument besproken. Verzoekster brengt ter zitting geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Verzoekster brengt, gelet op het voorgaande, bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO